

РЕШЕНИЕ

№ 23889

гр. София, 18.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав,** в публично заседание на 13.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **10754** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 45в, ал. 5 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на С. М., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Б., с адрес [населено място], [населено място], [улица], Център от затворен тип на ДАБ, срещу Решение № РПЗТ - 78/11. 10. 2024 г., издадено от председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, за настаняването му в помещение от затворен тип до отпадане на основаниято или до окончателното приключване на производството за предоставяне на международна закрила, на основание чл. 45б, ал. 1, т. 2 от ЗУБ.

Жалбоподателят твърди, че решението е незаконосъобразно поради нарушение на административнопроизводствените правила при постановяването му и поради противоречие с материалния закон. Сочи, че административният орган не е мотивирал своя извод, че е налице риск от укриване от страна на жалбоподателя. Твърди, че е трябвало да бъдат предприети действията по чл. 45а от ЗУБ, а не директно да бъде настанен в помещение от затворен тип.

Ответникът, Председателят на Държавната агенция за бежанците, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата и излага доводи за правилност и законосъобразност на оспореното решение.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С молба подадена на 10.10.2024 г. по описа на РПЦ-С., ПМЗ-кв. „Военна рампа“, С. М., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], гражданин на Б., е поискал международна закрила на територията на Република България. Личните му данни са установени въз основа на декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

От писмо от дирекция "Миграция" при МВР с вх. № ЦУ-04 - 2570 от 09.09.2024 г. (л. 26) става ясно, че С. М. е влязъл законно на територията на Република България на 11.08.2024 г. на основание издадена виза тип Д (работник). На 31.08.2024 г. в зона за отговорност на ГПУ – К. при опит да премине държавната граница не през определените за това места и без разрешение на надлежните органи. На лицето е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) "Връщане до страна на произход - Б." със заповед рег. № 4379 ПАМ - 1044/31.08.2024 г. ВПД началника на ГПУ – К.. С цел обезпечаване на принудителната административна мярка лицето е било настанено в Специален дом за временно настаняване на чужденци - Б. (СДВНЧ - Б.).

На 04.09.2024 г. чужденецът подава молба за международна закрила, която е препратена по компетентност в ДАБ при МС.

С докладна записка (л. 28 и сл.), Директорът на дирекция "Качество на процедурата за международна закрила" е отправил предложение до Председателя на ДАБ при МС чуждият гражданин С. М. да бъде настанен в помещение от затворен тип поради опасност чужденецът да се укрие. Уточнено е, че предложението е направено на основание чл. 45в във връзка с чл. 45б, ал. 1, т.2 от ЗУБ. От фактическа страна опасността от укриване е мотивирана с направен опит за незаконно преминаване на държавната граница при напускане на страната и наложена ПАМ – „връщане в страна по произход“.

Като се е позовал на установените факти председателят на ДАБ - МС е издал Решение № РПЗТ - 78/11.10.2024 г. за настаняване на жалбоподателя в помещение от затворен тип, на основание чл. 45б, ал. 1, т. 2 ЗУБ - "до отпадане на основаниято или до окончателното приключване на производството по предоставяне на международна закрила". В мотивите на оспореното решение е посочено, че С. М. не е подал молба за международна закрила с влизането си в България на 11.08.2024 г., а на 04.09.2024 г., след като спрямо него е наложена ПАМ. Също така е посочено, че чужденецът е направил опит за незаконно преминаване на държавната граница при напускане на страната, от което органът заключава, че подаването на молба за международна закрила е с цел осуетяване на процеса по изпълнение на наложената ПАМ „Връщане до страната по произход – Б.“.

В мотивите на решението е посочено още, че жалбоподателят е пълнолетно лице и не принадлежи към уязвима група по смисъла на § 1, т. 17 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ. Предвид, че чужденецът не е заявил наличие на семейни връзки на територията на Република България, е обоснован и извод, че в случая принципът за запазване на целостта на семейството е неприложим.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна

следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна, в преклузивния срок по чл. 149, ал.1 АПК вр. 45в, ал. 5 ЗУБ и е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно приложимата норма на чл. 45а ЗУБ за своевременно разглеждане на молбата за международна закрила или за осигуряване участието на чужденеца, търсещ такава закрила, председателят на Държавната агенция за бежанците или оправомощено от него длъжностно лице може да разпреди задължително явяване на чужденеца на всеки две седмици по време на производството пред длъжностно лице от агенцията. В чл. 45б, ал. 1 ЗУБ е предвидено, че когато не може да бъде ефективно приложена мярката по чл. 45а и след преценка на обстоятелствата в конкретния случай, чужденец, търсещ международна закрила, може да бъде настанен временно и за възможно най - кратък срок в център от затворен тип, при наличие на някоя от изрично посочените в т. 1 – т. 4 предпоставки, включително за установяване на фактите и обстоятелствата, на които се основава молбата за международна закрила, когато това не може да се извърши по друг начин и има опасност чужденецът да се укрие. Настаняването се извършва с решение на председателя на ДАБ, след преценка за принадлежността на чужденеца към уязвима група (чл. 45в, ал. 1 и ал. 2 ЗУБ).

Процесното Решение № РПЗТ - 78/11. 10. 2024 г. е издадено от компетентен орган, съгласно чл. 45в, ал. 1 ЗУБ, и изпълнява изискванията за форма и съдържание (чл. 45в, ал. 3 ЗУБ). Не са налице основания по смисъла на чл. 146 АПК за отмяната му.

Административният орган – Председателят на ДАБ правилно е преценил наличие на материалноправните предпоставки, установени с чл. 45б, ал. 1, т. 2 ЗУБ. За да се пристъпи към прилагане на мярката по чл. 45б ЗУБ за временно настаняване в център от затворен тип, следва да е изпълнено изискването по ал.1 на същата норма - да не може да бъде приложена ефективно мярката по чл. 45а от същия закон. Според мотивите на решението не може да бъде приложена мярката по чл. 45а ЗУБ, който извод е обоснован с това, че чужденецът е бил задържан на ГПУ – К. при опит да премине държавната граница и да напусне страната; заявил е по време на интервюто, че не иска да се върне в Б.; на лицето е наложена принудителна административна мярка "Връщане"; лицето е подало молба за международна закрила едва след налагането на ПАМ, а не при първоначалното си пристигане в страната. Поради това органът правилно е приел, че е налице опасност лицето да се укрие, за да възпрепятства изпълнението на заповедта.

Съгласно пар.1 от ДР на ЗУБ, в т.15, законодателят е определил понятието "сериозна опасност от укриване", като неизчерпателно е посочил конкретни ситуации и данни, които могат да бъдат взети предвид при тази преценка, а именно когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че чужденецът ще се опита да се укрие. Такива данни може да са налице, когато чужденецът: не може да бъде намерен на разрешения му адрес, напуснал е без разрешение определената му зона или център за настаняване, не се е явил без уважителна причина пред длъжностно лице от Държавната агенция за бежанците в изпълнение на приложена мярка по чл. 45а, нарушил е забраната за влизане в граничната зона, направил е опит да напусне или е напуснал страната, както и други данни. В приложимата норма - в чл. 45б, ал.1, т.2 ЗУБ, се изисква да съществува само "опасност от укриване", без да се

преценява степента на опасността. От данните по делото се установява посоченото основание – лицето е направило опит да напусне страната не през определените за това места и без разрешение от надлежните органи. Поради това обосновано е приетото в обжалваното решение, че съществува опасност жалбоподателят да се укрие, от което и извод, че към дата на издаване на обжалваното решение, съществуват обстоятелства, относими към основанието по чл. 45б, ал.1, т.2.

При тези факти и с оглед обстоятелството, че лицето не принадлежи към уязвима група по смисъла на § 1, т. 17 от ДР на ЗУБ и не е заявило наличие на семейни връзки на територията на Република България, е правилен изводът на административния орган, че има сериозни основания да се предполага, че чужденецът е подал молба за международна закрила единствено с цел да забави или да затрудни изпълнението на наложени принудителна административни мерки по същия закон. Предвид демонстрираното желание на лицето да остане в България, правилно административният орган е приел, че е налице опасност от укриване.

По изложените доводи настоящият състав приема, че Решение № РПЗТ-78/11.10.2024 г., издадено от председателя на ДАБ при МС, по същество е законосъобразен административен акт.

С втората част от диспозитива на решението е постановено, че: "Настаняването продължава до приключване на производството по предоставяне на международна закрила или отпадане на основанието за неговото настаняване." Законодателят е предвидил в чл. 45г, ал.1 ЗУБ, че настаняването в център от затворен тип продължава до отпадане на съответното основание по чл. 45б, ал.1 ЗУБ. В ЗУБ или в Директива 2013/33/ЕС, регламентираща задържането на кандидат за международна закрила (чл. 8- чл. 10) обаче не е предвидена възможност настаняването да продължи до приключване на производството по предоставяне на международна закрила. В европейското и българското законодателство изрично е предвидено, че кандидатът се задържа единствено за възможно най-кратък срок и задържането продължава само докато са приложими основанията, предвидени в чл. 8, пар.3 от директивата или съответно чл. 45б, ал. 1 от ЗУБ. Следователно, първият срок на действие на процесната мярка - до приключване на производството е незаконосъобразно определен.

В съответствие с този извод е и предвиденото по чл. 9, пар.1 от Директива 2013/33, настаняването продължава само докато са приложими основанията за задържане, предвидени по чл. 8, пар.3 от директивата, а в пар.2 на същия чл. 9 е предвидено задължение за надлежно изпълнение на административните процедури, които се отнасят до основанията за задържане. По делото има данни за извършвани административни процедури, относими към основанието по чл. 45б, ал.1, т.2 ЗУБ - опасност от укриване, което обуславя и законността на процесното настаняване в помещение от затворен тип/задържане по смисъла на директивата.

Предвид гореизложеното, съдът констатира, че макар и процесното решение да е материално-законосъобразно относно постановеното с него настаняване на жалбоподателя в помещение от затворен тип, съдът следва да постанови отмяната на обжалваното решение в частта на разпореденото настаняване до приключване на

производството по предоставяне на международна закрила и да отхвърли жалбата в останалата част. В този смисъл е установената съдебна практика до момента, а именно-Решение №3911/12.06.2017г. по адм. дело №3527/2017г. на АССГ, Решение №3910/12 по адм. дело №3524/2017г. на АССГ.

На основание изложеното и чл. 172, ал.2 АПК вр. чл. 45в, ал.5 ЗУБ съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на С. М., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Б., Решение № РПЗТ - 78/11. 10. 2024 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците, в частта му, в която е постановено настаняването на лицето в помещение от затворен тип да продължи до приключване на производството по предоставяне на международна закрила и ОТХВЪРЛЯ жалбата срещу решението в останалата част.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: